

Finn en het vliegend restaurant op de blauwe maan

Op een rustige avond, toen de blauwe maan door de bomen scheen, dreef er een bijzonder restaurant in de grote vijver. Het restaurant heette De Drijvende Keuken en de kok, Finn, was een vis die niet kon zwemmen. Finn had namelijk geen zwemles gekregen toen hij een klein visje was en kon daarom niet met de andere vissen mee zwemmen. Maar hij had een groot talent, hij bakte de lekkerste frietjes en vissticks van de hele vijver.

Elke avond, als de zon onderging en het tijd was om te eten, zwommen de vissen naar het drijvende restaurant van Finn. Ook de kikkers en schildpadden uit de buurt komen graag langs voor een maaltijd. Finn stond in zijn keuken en bakte met liefde de vissticks en frietjes, waardoor iedereen met een glimlach naar huis ging.

Op een dag, net voor etenstijd, ontdekte Finn iets verschrikkelijks toen hij in de keuken stond en riep: "Oh, de vissticks zijn op." Hij wist niet wat hij moest doen en begon zich zorgen te maken. Plotseling kreeg hij een idee. Hij zou natuurlijk zelf vissticks kunnen gaan vangen!

Finn stapte in zijn kleine bootje en roeide naar het midden van de vijver. Hij wierp zijn vishengel uit en wachtte geduldig. Binnen een paar minuten had hij beet! De eerste visstick zat al aan zijn haakje. Na een uur hard werken had hij een heel schepnet vol met verse vissticks gevangen.

Toen Finn terugkwam bij zijn restaurant, zag hij dat de eerste gasten al aan het wachten waren. De kikkers en schildpadden zagen hem aankomen en volgden hem nieuwsgierig. Snel ging Finn aan de slag in zijn keuken. Hij bakte de vers gevangen vissticks met de grootste zorg.

Toen Finn eindelijk de keuken uitkwam met een grote schaal vol heerlijk geurende vissticks, juichten de dieren van de vijver. Iedereen was blij en genoot van het heerlijke eten. Finn glimlachte trots en besloot om iedereen te trakteren.

Die avond, onder het licht van de blauwe maan, was het feest in de Drijvende Keuken. De vissen, kikkers, en schildpadden smulden van de vissticks en frietjes, en Finn voelde zich voor het eerst echt gelukkig. Hij wist dat hij, ondanks dat hij niet kon zwemmen, een belangrijke rol speelde in de vijver. En zo kwam alles goed in de grote vijver, dankzij de magische kookkunsten van Finn.

Beer Bruno en zijn knorrende buik

Er was eens een luie beer genaamd Bruno. Bruno hield van slapen, luieren en eten, heel veel eten. Op een dag, tijdens een wandeling door het bos, begon zijn buikje luid te knorren en Bruno mompelde: "Ohh, wat heb ik een enorme honger," "Ik kan wel een miljoen liter honing eten!"

Met dat in gedachten, begon Bruno zijn wandeltocht door het bos, op zoek naar iets lekkers. Terwijl hij langs de bomen liep, hoorde hij plotseling het zachte geluid van stromend water. Nieuwsgierig volgde hij het geluid en kwam uiteindelijk uit bij een rivier.

Maar toen Bruno de rivier beter bekeek, werden zijn ogen groot van verbazing. Het was geen gewone rivier, het was een gouden rivier! Hij rende erheen om het van dichterbij te bekijken en tot zijn grote vreugde ontdekte hij dat het geen goud was, maar... HONING!

"Oh," riep Bruno opgewonden, "Wat is dit geweldig, dit moet ik proeven!"

Zonder te twijfelen bukte hij zich en nam een grote slok uit de honing rivier. De zoete, dikke honing vulde zijn mond, en Bruno voelde zich meteen dolgelukkig. Hij had eindelijk iets te eten gevonden en wat voor iets! Heerlijk zoete honing.

"Joepie!" riep Bruno terwijl hij zichzelf languit neerplofte op een comfortabele boomstam die naast de rivier lag. "Hier kan ik de hele dag wel liggen en genieten van deze heerlijke honing," zei Bruno met zijn mond vol.

En dat deed Bruno ook. Hij lag de hele dag lekker te luieren op zijn favoriete boomstam, terwijl hij af en toe een slok nam van de honing rivier, om zijn knorrende buikje tevreden te houden.

Maar Bruno werd in de gaten gehouden door de bijen, die hoog in de bomen woonden. De bijen waren namelijk de bewakers van de rivier. Ze vlogen rond en zoemden zachtjes, terwijl ze ervoor zorgden dat Bruno niet alle honing zou opeten.

Zo bleven de bijen tevreden en Bruno bleef gelukkig. Hij lag daar urenlang, genietend van de lekkere honing, op zijn boomstam. Hij had een magische plek ontdekt die voor altijd zijn favoriete plek is geworden.